

Læsefrugter

W.G Sebald:

Austerlitz.

Gyldendal 2001

Oversat af Niels Brunse.

Det er nogen år siden at min søn sagde at jeg skulle læse denne roman. Lige som børn sjældent hører hvad man siger, sådan kan forældre være ret træge i optrækket .For selvfølgelig skulle jeg læse denne bog , måske en af de allervigtigste og smukkeste bøger der nogensinde er skrevet i Europa . Jeg tror aldrig jeg har læst en bog hvor jeg i den grad har erindret med, hvor jeg i den grad kom tilbage til mine egne erindringer samtidigt med at jeg spændt fulgte bogens handling .

Drengen bliver som 4 et halvt årig sat på et tog ud af Prag. Vi er i 1939. Han glemmer sin barndom og først da han skal aflevere sin eksamensopgave som voksen, får han at vide at han skal skrive sit rigtige navn som ikke er Elias, som hans far hedder en walisisk tungsindig metodistpræst, men at hans navn er Austerlitz navnet på den by i Tjekkiet hvor Napoleon gjorde det helt af med det tysk romerske rige og Rusland.

Det er i et forsøg på at finde ud af hvem han er, at han møder fortælleren som han fortæller sin historie til .

Mennesket er støv og vi siger når støvet har lagt sig , men støvet lægger sig ikke så længe der erindres støvet er stadig hvirvlet op . Der er stadigvæk endnu tid til at finde tilbage, finde ud af hvor han kom fra finde ud af hvor de blev hans forældre.

Austerlitz er arkitekturhistoriker og hans erindring knytter sig til bygninger, til banegårde til fæstninger , biblioteker fængsler broer ... han finder erindringen i bygninger og han skræmmes over at følge deres udslettelse og også at finde deres spor i de bygninger der i dag gemmer på vore erindringer.

Han finder sin mors spor en yndig sangerinde i Prag og følger hendes spor til Theresienstadt hvor hun bliver til støv for ham . Han følger sin far til Frankrig hvor sporet forsvinder i modstandskampen.

Bygningerne opløses og banegårdene forsvinder.

Kun fortællingen bliver tilbage når støvet har lagt sig, og fortællingen tvinger os til at erindre men også at vide, at der på igen tid kan åbne sig et dyb foran os , og der kun er et enkelt skridt der skal til førend alt forsvinder i et bundløst mørke .

Man sidder tilbage med spørgsmålet hvad der redder Austerlitz fra selv at ende i det sorte dyb og svaret må være skønheden og kærligheden. Det der er tilbage når støvet har lagt sig .

Bogen skal læses langsomt.